

MISSATGE ALS JOVES COMUNISTES

Pablo Neruda

Salutacions escrites pel poeta comunista Pablo Neruda el 19 de setembre de 1972 a Paris, pel 7è congrés de les Joventuts Comunistes (JOTA)

Vull que aquesta carta sigui un trèvol de quatre fulles. Dedico aquest trèvol a la Joventut Comunista de la meva pàtria.

La primera fulla és la de l'alegria. Els joves també han d'aprendre a ser joves, i això no és tan senzill. Jo vaig ser un noi endolat. Caigué sobre la meva vida la tristor dels pobres pobles del sud, el crit de la pluja, la intransigent soledat. Més tard vaig trobar que la vida, mentre més seriosos problemes ens proposa, mentre més difícil sigui el descobriment del nostre camí, com més greu sigui el sentiment de la injustícia social, més raons tenim per sentir-nos dignes de la nostra responsabilitat. Així descobrim el camí de l'alegria, que comença en nosaltres mateixos i després es vol compartir i repartir. Llitem perquè la nostra alegria pugui ser compartida i repartida a tota la terra.

La segona fulla és la de la consciència. Partim des de la consciència d'un món deformat per l'interès, per la rutina, per la cobdícia, per la hipocresia. El capitalisme i l'imperialisme es cobreixen amb una màscara que diu "món lliure", i sota aquesta màscara s'amaguen el terror, la repressió de classe, la perversitat social. Els joves han de partir d'aquesta consciència: la d'una societat que hem d'eleva a la dignitat de l'home, a la dignitat suprema de l'home. I tenen el deure de representar aquesta consciència, continuar i renovar aquesta lluita i fer realitat els més antics somnis de l'home.

La tercera fulla és la de la seguretat. Quan els primers comunistes expressaren la seva veritat, foren acusats de falsos, de traïdors, d'estrangers, d'il·lusoris. Avui, immenses nacions viuen en la Revolució. Els comunistes foren martiritzats, agredits, calumniats. Avui pesen en els destins del món. Ahir els comunistes eren acusats d'explosius, d'extremistes, de feres humanes. Avui són acusats de reformistes, de pacatos, de prudents. Són els mateixos enemics d'ahir els que volen aturar la llera organitzada de la Revolució. Es vesteixin de conservadors, de feixistes, d'ultra esquerranosos, sota les seves vestimentes tenen el mateix rostre. Saben que els comunistes han canviat la història. Ells, d'una o altre manera, han coincidit en l'anticomunisme per aturar-la en la seva marxa. Però la història es mou cap endavant, deixant enrere retardataris i als impacients.

La quarta fulla és la del Partit. Jo era ja un home quan vaig entrar a la família dels comunistes xilens. Havia travessat la soledat. Havia sentit i comprès tragèdies, dissorts, catàstrofes. Havia passat per guerres i derrotes, per cops i victòries. Creia ja saber-ho tot. Però vaig trobar, dins del meu Partit i caminant per pobles i camins a través de l'extensió d'Amèrica i Xile, que tenia molt que aprendre, i cada dia homes anònims, desconeguts fins aleshores, em donaren les majors lliçons de saviesa, de rectitud, de fermesa. Ningú ha de creure's superior al Partit. Aquest sentiment de modèstia no significa vassallatge, sinó

superació de lo personal, aprenentatge d'una disciplina que ens condueix sempre a la veritat.

Joves comunistes: aquest és el trèvol de quatre fulles que els envio des de lluny. Els meus ulls i el meu cor segueixen a Xile. Bona Sort.

MENSAJE A LOS JOVENES COMUNISTAS

Pablo Neruda

Saludo escrito por el poeta comunista Pablo Neruda el 19 de septiembre de 1972 en París, para el 7º congreso de la Jota.

Quiero que esta carta sea un trébol de cuatro hojas. Dedico este trébol a la Juventud Comunista de mi patria.

La primera hoja es la de la alegría. Los jóvenes deben también aprender a ser jóvenes, y esto no es tan sencillo. Yo fui un muchacho enlutado. Cayó sobre mi vida la tristeza de los pobres pueblos del sur, el grito de la lluvia, la intransigente soledad. Más tarde encontré que la vida, mientras más serios problemas nos propone, mientras más difícil sea el descubrimiento de nuestro camino, cuanto más grave sea el sentimiento de la injusticia social, más razones tenemos para sentirnos dignos de nuestra responsabilidad. Así descubrimos el camino de la alegría, que comienza en nosotros mismos y luego quiere compartirse y repartirse. Luchamos porque nuestra alegría pueda ser compartida y repartida en toda la tierra.

La segunda hoja es la de la conciencia. Partimos desde la conciencia de un mundo deformado por el interés, por la rutina, por la codicia, por la hipocresía. El capitalismo y el imperialismo se cubren con una máscara que dice "mundo libre", y bajo esa máscara se esconden el terror, la represión de clase, la perversidad social. Los jóvenes deben partir de esta conciencia: la de una sociedad que debemos elevar a la dignidad del hombre, a la dignidad suprema del hombre. Y esta dignidad no existirá sin la lucha común que la haga realidad. Los jóvenes comunistas tienen el deber de representar esta conciencia, continuar y renovar esta lucha y hacer realidad los más antiguos sueños del hombre.

La tercera hoja es la de la seguridad. Cuando los primeros comunistas expresaron su verdad, fueron acusados de falsos, de traidores, de extranjeros, de ilusorios. Hoy, inmensas naciones viven en la Revolución. Los comunistas fueron martirizados, agredidos, calumniados. Hoy pesan en los destinos del mundo. Ayer los comunistas eran acusados de explosivos, de extremistas, de fieras humanas. Hoy son acusados de reformistas, de pacatos, de prudentes.

Son los mismos enemigos de ayer los que quieren detener el cauce organizado de la Revolución. Se vistan de conservadores, de fascistas, de ultra izquierdistas, bajo sus vestiduras tienen el mismo rostro. Saben que los comunistas han cambiado la historia. Ellos, de una o de otra manera, han coincidido en el anticomunismo para detenerla en su marcha. Pero la historia se mueve hacia adelante, dejando atrás a los retardatarios y a los impacientes.

La cuarta hoja es la del Partido. Yo era ya un hombre cuando entré a la familia de los comunistas chilenos. Había atravesado la soledad. Había sentido y comprendido tragedias, desdichas, catástrofes. Había pasado por guerras y derrotas, por golpes y victorias. Creía ya saberlo todo. Pero encontré, dentro de mi Partido y andando por pueblos y caminos a través de la extensión de América y Chile, que tenía mucho que aprender, y cada día hombres anónimos, desconocidos hasta entonces, me dieron las mayores lecciones de sabiduría, de rectitud, de firmeza. Nadie debe creerse superior al Partido. Este sentimiento de modestia no significa vasallaje, sino superación de lo personal, aprendizaje de una disciplina que nos conduce siempre a la verdad.

Jóvenes comunistas: éste es el trébol de cuatro hojas que les mando desde lejos. Mis ojos y mi corazón siguen en Chile. Buena suerte.